

HIND 5 SENTI

I. Kiilberg
Tallinn

L.

NOORUSHÜÜD

Õpilasteleht

Nr. 2

29. septembril 1937

VI aastakäik

Me oleme noored, täis jõudu ja
farmu,
sihid õilsad meil ootamas eel.
Ei salli me kurjust — ei heida tal
armu,
võidame pahed, mis ründavad teel.
Meil silmis loidab noorustule säde,
energiast meil tulvil hing.
Me ülim püüd on levitada tõde
ja hävitada kurjus-ving.

Maantee — maa tuiksoon

Kuningas on surnud, elagu kuningas!

Üks „Õpilaslehe“ sõprade poolt kirjutatud jutuke kõneleb nõnda:

Kord elanud poiss, kes pole hoolinud ühestki mänguasjast, mängust ega tööst, küll aga vallatusist. Poisil tulnud sünnipäev ja hääl emakesel olnud suur mure ja mõtlemine: mida kinkida oma poisile. Läänud siis kooliõpetajalt nõu küsima, ja see andnud emale kaasa ühe lehe poisile sünnipäevakingiks. Ema kahelnud, kas see väike leht on küllaldane kingitus. Andnud aga siiski sünnipäeval poisile ainult tolle lehe ja — näe imet — poiss olnud võrratult rõõmus kingi üle. Veelgi enam: poiss on lugemisega unustanud kõik halvad vigurid ja vallatused, sest ta sai, mis talle meeldis. Ja poisist sai ka töömees, sest ta hakkas lehe järele sepitsema endale küll laevu, küll masinaid, ja peagi poiss juba ise kirjutas lehes mõne pala omavalmistatud asjust. Õppimiseki ei tulnud tal enam puudujääke. Naabrid imestasid ja juba kõik kõnelesid, et „küllap sellest poisist saab veel alles midagi...“

Poiss aga ootas innukalt alati uut lehte. Selle saanud, istus ta nagu isagi toolil ja luges oma lehte — „ÕPILASLEHTE“.

Nii kõneleb jutuke. Muidugi, egas „Õpilasleht“ olegi mõni nõiavits, mis üle öö muudab kõiki, kuid küllap on selleski jutus omajagu tõsist. Aastakäigu jooksul saabub toimetusele ju paartuhat tööd noorilt töö- ja sulemehilt. 30 numbril vältel ilmub kuni 300 sellist eneseavaldust, — peagu 100 kr. on läinud laiali noorte kätte kaastöötasuna ja kuni 300 kr. ulatuses on „Õpilasleht“ jaganud preemiaid kirjanduse näol.

Möödas on see aastakäik. Juba ilutses eelmises numbris uus — VI.

Oli kord kombeks, et kui vana kuningas surnud, siis rahvas ei nutnud taga vana, vaid esmajoones vaimustus uuest ning hüüti: kuningas on surnud, elagu kuningas!

Meilgi lõpetas „Õpilasleht“ oma 5. aastakäigu, kuid samas astus tema asemele uus — kuues.

Tahame uskuda, et uus „kuningas“, Õpilasleht VI, pärib meie noorte tunnustuse ja poolehoidu veelgi suuremal määral kui seda omistati eelmisele. Iga senine lugeja tehku endale aukohustuseks tuua „Õpilaslehe“ perre juure üks uus sõber-telli, sest see leht on teie oma leht, teie ise olete teda seni kandnud, olete seni ise säästnud endile oma hääle, mille toob post just sinu lehe koju ja sinu nimega.

Toimetus.

FOTOMASINAST JA SUUREST ÖNNEST

Üleile käis Põdra Karla koolis nii tähtsa näoga ringi, et oi-oi kohe. Tal oli väike must kastike näpuotsas. Ma läksin talle juure ja ütlesin, et Karla, ole meheks ja pane oma taskugrammofonile hääled sisse! Tema aga kohe, et see pole hoopiski mitte mõni tühipaljas „krama“, vaid fotukrahvimasin ehk kaamera. Ma ei saanud asjast kohe sotti ja siis tema seletas mulle toda imevärki. Et on jah niisuke kast: ees on auk ja augu ette käib must plekitükk, selle taga on läätsad... Ma ütlesin kohe, et selge pilt! „Läätsesupi eest müüsid näljased Juudamaa karjased oma venna Joosepi kaupmeestele or-

jaks!“ Tema aga vaidles vastu, et need pole hoopiski mitte need läätsed, vaid klaasist, nagu „lektrilambilgi“. Siis Karla seletas: „Siis on sääal rull niisuguse naljaka läikiva paberiga, veel parem paber kui pärgament, millele see päris pilt tulebki. Toda paberit kutsutakse vilmiks. Vaata, kui siia vajutad, siis käib klõks! ja vilmile jääb kõik, mida just tahetakse pildistada.“

Mul see asi päris klaariks ei saanud ja siis palusin Karlat, et andku mulle aga oma aparaat üheks päevaks koju — uuriksin kõik välja ja puha! Aga kus nüüd tema! Ei andnud, kuigi lubasin talle anda oma suupilli (ta küll ei mängi enam, aga muidu on aus). Minust ja teistest poistest tegi ta paar pilti kah.

Kodus ma hakkasin õieti mõtlema toda asja ja siis tuln otsusele, et ikka tore asi see kameera või mis tan'd oli! Ja siis tuli mõte nagu välk: teen endale ise aparaadi!

Tore! Vanast paberossikestakar- bist sain kasti, lõikasin selle ühte otsa augu ja kleepisin selle ette vana-

Järg lk. 4.

Nädala-uudiseid

Keres võitis

SEMMERINGI TURNIIRIL!

Tema võiduprotsent on 64,29. 1. Keres 9 p. 2. Fine 8 p. 3-4. Capablanca ja Reschewsky 7½ p. 5. Flohr 7 p. 6-7. Ragosin ja Eliskases 6 p. 8. Petrov 5 p.

Keres mängis oma viimase partii Capablancaga vastu ja saavutas viigi.

VENE SAADIK EESTIS

A. Ustinov suri pühapäeval kell 13.55 südamerabandusse Tallinnas Nõukogude Vene saatkonnas.

TAMARA BECKI BALLETTIRUPP sõlmis pikemaajalise lepingu Buenos Airesis esinemiseks.

See on esmakordne, et eestlased esinevad pikemaajalise lepingu alusel teisel pool „suurt lompit“.

LOODUSIMENA

võib mainida õunapuude teiskordset õitsemist, mis on juhtunud Rakveres Kuke tänaval asuvas Valli maja aias.

KUNA TURISMI HOOAEG

on lõppenud, siis on huvitav teada, palju jäeti meile maha välisvaluutat. See summa ulatub 3 miljoni kroonini.

140 000 UUT NIME.

Alates 1935. a. algusest kuni tänaseni on eestistatud nimede arv 140 000. Üldse kannab Eestis 750 000 eestlast eestipärist nime.

EESTI VÄLISKAUBANDUS

Riigi Statistika Keskbüroo andmeil ulatus augustikuu väljavedu 11 071 200 kroonini. Võrreldes eelmise aasta sama kuuga on väljavedu suurenenud 3 milj. kr. võrra.

Sisseveo väärtus tõusis augustikuuks 9 846 000 kroonile. Seega augustikuu väliskaubanduse aktiivsus ulatub 1 225 200 kroonini.

Eksportis seisab esikohal metsamaterjal — 3 018 000 kr., 2) või 2 393 000 kr., 3) põlevkivi 603 000 kr.

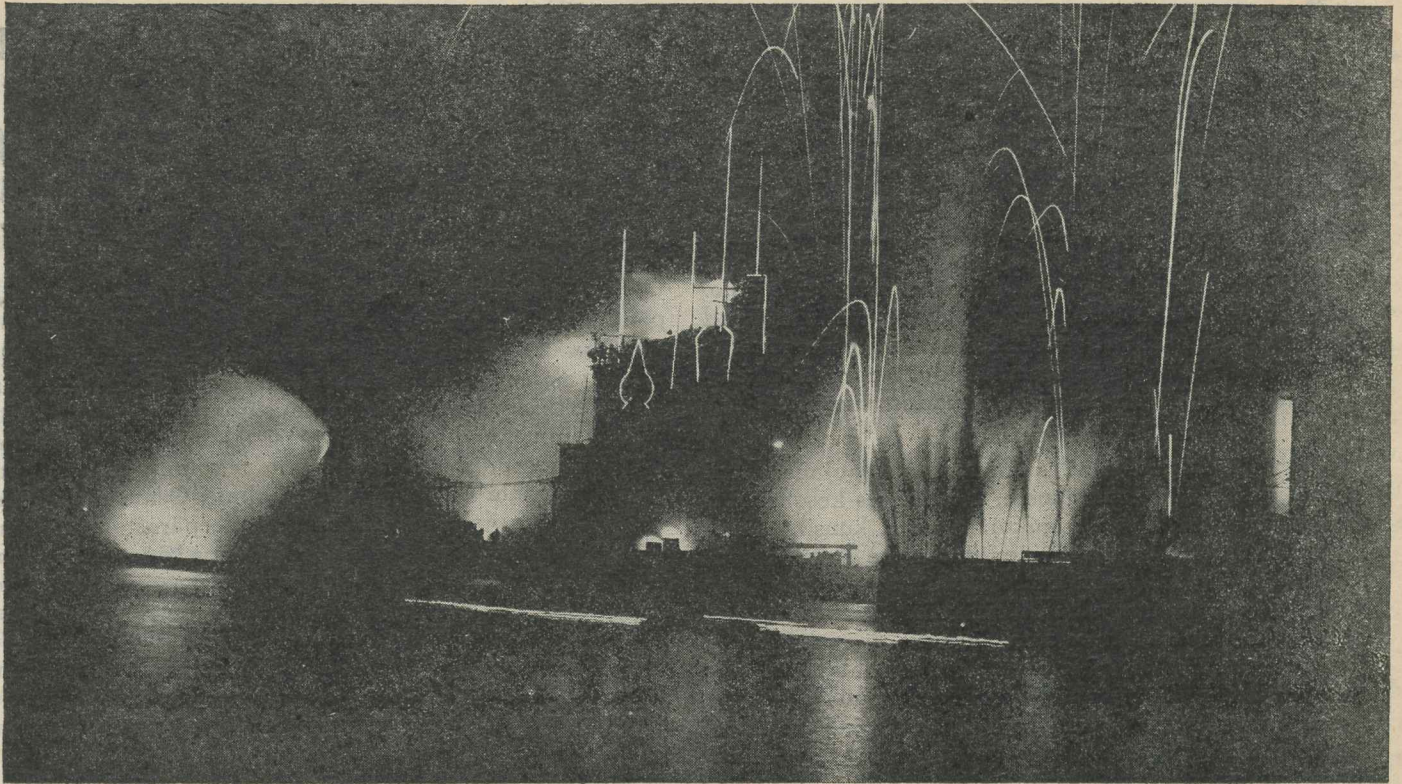
Impordis seisab esikohal puuvill — 786 000 kr., 2) raud ja teras 642 000 kr., 3) väetisained 530 000 kr.

Kaubavahetus mõningate välisriikidega (arvestused tuhandeis kroonides)

Kaubavahe- Eksport Import Aktiivsus tuses olev sinna säält riik

1. Inglismaa	4 500	1 700	2 800
2. Saksamaa	3 700	2 500	1 200
3. U. S. A.	895	137,6	757,4
4. Soome	458	523	—65 (pass.)
5. Rootsi	343	479	—136 „
6. S. S. S. R.	202	490	—278 „
7. Läti	103	96,1	7,1

Suursugune ning mõjus tulivärk Pariisi maailmanäitusel. („Eesti Naise“ kliše.)

50 MILJONIT KÜLALIST PARIISI!

==== EESTI LIPUD PARIISI MAAILMANÄITUSEL
 ==== EIFFELI TORN VALITSEB PARIISI
 ==== MAAILMA SUURSUGUSEM TULIVÄRK

24. mail s. a. avati Pariisis suur maailmanäitus. Avamisel kerkisid näituse päähoone kohale

42 riigi lipud,

kus kireva punase üldmulje seas suursuguselt ning rahulikult lehvis tuules meie sinine-must-valge. Eestil on koos Leedu ja Lätiga oma uhke paviljon — Balti paviljon — ja siingi õõtsub tuules meie lipp.

Esimene maailmanäitus korraldati Pariisis 1867. a. päämiselt tehnika tähe all. Ometi oli tehnika siis alles õige väikestes lapsekingades, sest näitusele oli tõmbenumbriks toodud

fotoparaadid, mis kaalusid aga tervelt üks kilo!

3. maailmanäitus peeti Pariisis 1889. a., seekord lipukirja all: **raud on trump**. See suursündmus on saanud ajalooliseks ja on andnud Prantsusmaale üldtuntud märgi, mis ehib siiani Prantsusmaad teda tutvustavais raamatuis. Nimelt püstitati selle näituse puhuks

maailma kõrgeim ehitis — Eiffeli torn,

mis kuni viimase ajani hoidis endas käes kõrgusrekordi, mis aga ameeriklaste poolt ületati. Imelikul kombel aga värviti Eiffeli torn alul helepunaseks!

Õieti lähemalt vaadates peegeldavad maailmanäitused selgesti oma aja tehnikasaavutusi, annavad ülevaate rakenduskunsti, reklaami jne. arengust, samuti kunstiliste maitsete kõikumisi.

Oleme kuulnud tihti, et kõneldakse „Pariisi moest“, kuid seegi on oma alguse saanud ühelt Pariisi maailmanäituselt, nimelt a. 1900 korraldatud näitusel võeti tarvitusele moodide alal mannekeenid* ja siit alates sai Pariis kuningaks moeküsimusis.

Tänavune Pariisi maailmanäitus korraldati

valguseffektide tähe all,

on seega õieti elektrinäitus. Juuresolev pilt annab pisikesegi mulje sellest suurejoonelisest tuledemängust, mis võlub iga vaatlejat, eriti öösiti.

Kuid tänavune Pariisi maailmanäitus evib veel teisegi tähelepandava joone,

rahvuslikkuse pitsati

Siin on juba ehitusteski püütud anda rahvuslikku omapära, samuti on see rõhutatud väljapanekuis.

Arvud, arvud!

Pariisi maailmanäitus hõivab maa-

* liigesnukud, proovimudelid.

ala, milline on ligi 100 ha. Ehitustööde kulud on tõusnud kuni miljardile frangile. Siin on otsegu pühitud vanu linnaosi ja antud kõigile uus moodne välimus; 96 milj. läks maksma üks uus palee (Trocadéro), 16 milj. (ikka prantsuse frankides, 100 franki on 15 meie krooni) kulutati iluaedade ja purskkaevudele, ehitati uusi muuseume, mille kulud tõusid 96 milj. Näitusekülaliste hulka arvatakse 50 miljoni päale, kellest igauks maksaks 6 franki (0.90 Ekr.) pääsme eest. Põhja-Ameerika külastajate voolu üksi hinnati 300 000-le, kuna Saksamaalt tulejaid loetakse 500 000.

Kui veidigi mõtelda, et kogu see 50 000 000 hulk vajab söitust, sööke jne., siis saame aimu, millise hiigla majandusliku jõu annab selline moodsa elu suurparaad. E. T.

VÄÄRTSEEBIKS KUJUNENUD!

A. FREDERIKING-TARTU

Väsinult, higiselt tulevad hämelased röövipaigale. Aga mida see tähendab? Ära on Alja, ära orjapiigad ja kadunud ka aarded! Hämelaste vihal pole piire.

„Pärgel päriku,“ pajatab salgajuht hambaid kiristades, „Karjala Osma on siiski tarkadest suurim!“

Laanehurtsikus

Päevade kaupa rändas Osma oma pojaga, kuni viimaks saabus laanehurtsikusse, mis asetses keset mõõtmatud põlismetsa Osma sugukonna püha kuusiku läheduses. Kuid ei tulnud sinna endine uhke Karjala sangar, vaid küürus kõndiv murdunud mees. Ikka jälle oli Osma korranud pojale: „Kuigi viisid kõik muu, ma ei hooli, kui oleksid vaid ema jätnud.“

Laanehurtsik oli väikese umbjärve, Salasilma rannal. Kuid see oli nii puude vahele peitunud, et teda polnud nähagi. Ja keedukoja katusele oli asetatud õõnes, kõver puu, mis juhtis suitsu maha. Võimatu oli võõral sinna osata.

Paar päeva oli möödunud. Väike Osma istus lootsikus keset Salasilma ja laskis aerud puhata. Lootsik oli puust õõnestatud ja igivana. Mõttesse vaibunud vaatles Osma vägevast mäge, mille taha päikeseketas parajasti oli vajumas, ja kõneles endamisi: „Nii toredat mäge ma pole veel iganes näinud, selle tipp puudutab peaaegu pilvi. Ja pedakad! Kas on nähtud neist vägevamaid! Aga see ongi Haldjamägi, kus asuvad hääd metsavaimud. Ja selle imelise Salasilma sügavuses asuvad veehaldjad. Jah, kogu see paik on haldjate maa, püha pind. Pole ime, kui haldjad ilmuvad siin isale salatarkusi.“

Ent kui Osma mõtles isa pääle, meenus talle kohe ka ema, ja see torkas nii valusasti rinda, et ta pidi käe rinnale vajutama.

„Ema, emakene,“ oigas ta pisarate voolates.

„Osma!“ kuuldus rannalt. See äratas poisid mõt-

teist. Mõni võimas aerutõmme — ja juba puudutas paadinina kaldavõsastikku.

Isa küpsetas kalu keedukoja sütel. Nüüd olid need valmis, ja nad sõid oma lihtsa õhtueine. Siis nad vestlesid kaua hiildivate süte paistel. Iga õhtu oli isa jutustanud pojale salajasi teadusi, kellest tema järel pidi saama Karjala hõimu teadija. Mäletamata aegadest pääle oli teadija-amet olnud Osma-sugu käes, ikka isalt pojale pärandatud. Seepärast tahtis isa nüüdki anda pojale kõige hoolikama õpetuse. Siinsamas keedukojas oli ta ise lapsena saanud oma teadud, samuti nagu isa ja vanaisa, niikaugele kui mälestus küündis. Ja uusigi teadusi sai ta siit, sest oli ju see paik siin haldjate asula. Siin asusid esiisade hinged pühas kuusikus, metshaldjaid liikus kõikjal, ja kuskil ei võinud vetevaimud olla lähemal kui Salasilma laineil vanas lootsikus...

Alles kesköö saabudes ütles isa: „Nüüd magama! Homme on raske päev! Kuidas suudan juhatada hõimukoosolekut!“

„Aga isa,“ kõneles noor Osma, „nüüd pääsen minagi esmakordselt ühes hõimukoosolekule, ja kui sina ette ei pane, siis ütlen mina meestele, et lähöksid kohe jalamaid Hämesse tasuretkele. Toogu nad ema tagasi, või tasugu veriselt ta surma eest.“

„Oi, pojukene, nii mõtlesin minagi vanasti. Aga nüüd — — Haldjadki keelavad minemast. Ja kas tead seda, et kättemaksule järgneb alati kättemaks, viha külvab viha. Ema, sinu hell emake ei tahtnud kättemaksu. — Alja, Alja, minu lembe Alja, kümnete ohtude ja väevade läbi tõin su Karjalasse, ja nii pidin su kaotama!“

Ning esimest korda elus kuulis väike Osma isanutvat.

(Järgneb.)

Värdi kiri.

isa prilliklaasi. Selle taha seadsin kuidagi plekitüki, nii et valgust enam karki ei pääsenud. Siis kleepisin karbipõhja külge kaks elektrilambi klaasi (ostsin Mäe Endli käest kolme vene kireva paberraha eest), ning karbi teise otsa asetasin puupulga, millele kerisin pääle pärgamendi ehk „võipaperi“ riba. Enne hõõrusin selle küünlajupiga ilustikenasti läikima. Karbi värvisin vesivärviga päält mustaks ja oligi valmis! Sai peagu kenamgi kui Karla oma, pääasi, et ikka suurem.

Teisel päeval, s. t. eile, kamandasin siis poisid kokku ja ütlesin: „Tee-me ka üks vägev voto! Mul kah nagu omal aparaat!“ Poisid hakkasid irvitama ja Karla ütles, et pange tähele, poisid, Värdis ehitab vanast triikrauast ja vanaema vokist lennuki ja sõidab varsti kuu pääle! Ja

siis nad hakkasid laulma: päevapilt-nik nagu kilk hüüab: — Palun silmapilk! Oi Värdis, oi Värdis! Ma püüdsin neid küll vaigistada, et võtku külmalt, aga... õpetaja tuli ja siis sai temagi kõik teada. Ta suurt ei pahandanud, ütles ainult, et ei tea, kunas sel Värdisil ka aru pähe tuleb!

Pärast ta andis mulle nõu, et ma telligu „Õpilaslente“. Et säält võib saada fotoaparaadi, võib saada vilmi ja palju muud, kui oled aga tellija ja on veidikesege õnne. Ma sain isa käest raha ja tellisingi siis lehe ära. On nüüd nagu uhkem tunnegi, leht käib koju, mu oma nimi pääl ja kõik. Nüüd jään ootama fotomasinat, mul ju õnne on ikka olnud kah!

Jään sinu Värdis, seekord üpris rõõmus inimeseloom ehk optimist.

POISID ja TÜDRUKUD!

„Õpilaslent“ on teie leht, seepärast hoolitsege, et IGAL TEIE KAASÕPILASEL käiks „Õpilaslent“

SISUS:

- Kaart jutustab — jutustus maadeavastusretkilt
- Karjala kuningas — romaan Soome muinasajast
- Omalooming ● käsitöö
- sport ● pilte ● mõistatusi
- Värdis kirjad ● nalju
- populaarteaduslikke palu jne.

**TELLIJAILE VÄÄRTUSLIKKE
PREEMIAID!**

Ent mitte ükski erakortaristel aegadel ei vajata kaarte. Mitte ükski sõjaväejuhid ei kasuta neid vaenlase kallalalutungi tagasitõrjumiseks. Tihti olemine huvitatud sündmusist, mis maailmas aset leiavad. Me kuuleme igapäev, kuidas isa oma sõpradega arutab kõikisuguseid poliitilisi küsimusi, mis seotud Aafrika, Vaheemere ja Kaug-Idaga. Iga päev mainivad lehed mõnda linna või paika, kus miski asi juhtus: kas midagi rõõmustavat või mingi õnnetus. Kord-koneldakse mõnest rekordlennust Londoni ja New-Yorki (loe: nju-jork) vahel või äsja valminud raudteest, või uutest raua, kivise, natra lehtkohtheadest jne. Vahel jälle teatatakse kohutavaist maavärin-guist, ternaadodest,* veuuputusist. Kõigil neil kor-dadel tahame teada, kuspool need sündmused esine-sid. Parim abinõu selleks on hää kaart. Väga raske on ju kõigile arusaadavalt jutustada, kus asetseb mingi linn või maakoh. Kuidas teatud jõgi voolab, kuhu ta voolab, millised on ta haruõed, kuspool ta läbib mäestikke, kuspool — lagendikke. Siin polegi jutuustamine vajalik, vaja lihtsalt näidata. Selleks ongi kaart vajalik.

Maakaarte leiame iga matkaja seljakotis. Täp-seid kaarte vajavad ametnikud, kes peavad hoolit-sema riigi ja rahva häälolu eest. Nende järelevalvel

või lauakestele. Veel praegugi leidub eskimode lumehüttides puust kaarte.

Suurtes muuseumides* lamavad klaasvitriinide** all koltunud, rebitud lehekesed. Nendel paistavad mingisugused märgikesed, kriipsukesed, kujukesed. Neid lehekesi ei tohi üldse puudutada, nii haprad on nad vanadusest. Need on p a p ü r u s e katkendid — vana Egiptuse paber. Neid leiti sääleseist hauakambreist. Teadlased uurivad, mis papüürusel kirjutatud, ja saavad nii teada, kuidas egiptlased elasid mitmetuhanda aasta eest. Ühel papüürusejäänusel on säilinud osa Niiluse kaardist. See kaart joonistati rohkem kui 3 000 a. eest.

Londoni muuseumis hoitakse alal savitahvli tükk, mis leiti vana B a b ü l o n i väljakaevamistöil. Babüloonias polnud papüürust, seepärast inimesed kirjutasid savitahvleile. Või õigemini ei kirjutanud, vaid muljusid nurgelisi kirjamärke niiskesse savvi (nn. kiilkiri). Tollele telliskivi-killul, mis säilinud Londonis, on välja pressitud väike ümargune maailma-kaart — sellisena, nagu babüloonlased teda endale ette kujutasid. See kaart on vaid veidi noorem Egiptuse omast.

* muuseum — antiik — vanaasjade, haruldaste esemete hoidla.

** vitriin — klaaskapp.

* Zeiss — maailmakuulus Saksa firma, mis val-

** reserv — tagavara, varuvägi.

Vaenlane purustati veel samal ööl.

nagu peo pääl.

läbi Zeissi* pikksilma. Kogu linna ümbrus oli neil hinnast. Nad vaatesid neid just kui kõrgelt mäelt, nägid nad iga küngrast, iga kraavi 10 km kaugusel. Ima et sõjaväejuhid oleksid eemaldunud laust, oma tagalast."

meie reservi otsa. Paratamatult lõigatakse vastane kohale ainult maanteed mööda. Kuid siin satub ta kuit võib vastane oma reservid** toimetada võitluse-joonega. Staabi-ülem piiras tee punase joonega.

Kaardil oli maantee märgitud kahe musta rööp-joonega. „Nimelt!“

Diviisi-ülem vaatas temale otsa ja ütles:

„Vaenlasele selja taha“ täiendas varuväe juht.

kaudu maanteele.“

„Vana ma-ületavad jõe 6 versta hinnast eemal oleva,“ Vana ma-vintpüssi ja kuulipilduja — tule alla. Meie varuväed

ega ole vananenud senini. Ka Eestist võiks sarnaseid näiteid tuua. Nii tähendab Tallinn õieti Taanilinna; Kuressaare — kurelaste asukohta. Ka Ees-til on oma Vastseliina (= Uusliin). Maade, koh-tade, asulate jne. nimedest peegeldub tihti tükk aja-lugu. Vaja vaid uurida nende esialgset tähendust.

II

KES VAJAB KAARTI?

Kui Ivan Ivanovič oleks omal ajal meile jutustanud üht või teist maateaduslikkude nimede tekki-misloost, kohe oleksid muutunud ta tunnid lõbusa-maks. Kuid Ivan Ivanovič leierdas 10 lk. Ivanovi „Maateadusest“ maha ja vajutas raamatusse risti-kese. „Järgmiseks tunniks siiani,“ köhis ta endale taskurätti, — „aga nüüd asume kaartide juure!“

Ivan Ivanovič avas klassi päevaraamatu ja meie 30 kolmanda klassi õpilast istusime vagusi kui hii-red. Kõigil 30 keerleb pääs sama mõte: keda ta nüüd välja õngitseb?

„Konstantinov, Nikolai — tahvli juure!“ Lähem, võtan kriidi, joonestan. Kästakse joonestada Euroopat, joonestan Euroopat, kästakse Aafrikat, joones-tan Aafrikat. Joonestan hästi, saan viie, halvasti —

lase katsel jöest üle tulla satu tema kahekordse —
varjus, asub laskurkompanii positsioonile.?) Kuuli-
pildud pajutatakse jöekaldale pajustikku. Vaen-
sijupi ja märkis kaardile risti.

Staabi-ülem võttis frentsitaskest punase pliit-
polnud sugugi laudlina, vaid suur sõjaväekaart.
mis ilustatud sassis mustade tikanditega. Kuid see
Eemalt paistis, nagu oleks laud kaetud valge linaga,
juhüd. Kõik toasolijad ei pööranud silmi lauale.
staabi-ülemad. Nende ümber seisis teised kõrgemad
staap. Keset tuba laua ümber istusid diviisi- ja
Linna äärel, väikeses majakeses asus meie vägede
lahingut. Viimast oodati öösi.

ja vaikib äkki. See oli hingetõmbus enne otsustavat
kord meie, kord vaenlase oma. Ragistab minut aega
rnuud. Siis hakkas mõni kuulipilduja ragistama —
kolmetolline kahur, ja kõigis majus kirisesid akna-
jõe taga männimetsas. Aegajalt müürises metsast
meie kodulinnale. Nende patarai varjas end kuskli
õpetundideks. Vabadussõja ajal lähenes vaenlane
nägün, et maateaduse-kaart pole määratud üksi
et kaart oli vaid õppetundide tarvis. Ent hiljem
see oli tõeline maateaduse ülesannete-kogu. Nii näis,
arvad, kõiksuguseid järvi ja jõgesid. Tumma kaart,

kahe. Muuseas, viied kogus endale esimene õpilane
Golubev, neljad ja kolmed omandasid teised. Minu
osaks jäid ainult kahed. Mina joonestasin vilet-
sasti.

Kui tol ajal minult keegi oleks küsinud, milleks
valmistatakse kaarte, siis oleksin kõhklematult pah-
vatanud: „Kaart on õppetundide tarvis!“

Meil klassis, kateedri taga seinal rippus värvi-
line poolkerade-kaart. Ning kahelpool poolkerade-
kaarti asetsesid pildid saksa keele õppetundide tar-
vis. Ühel pildil kujutati viljapuu-aeda, teisel — vil-
jade koristamist. Niihästi kaardid kui ka pildid ei
huvitanud meid pörmugi. Juhtub sakslanna-õpeta-
janna näpuga näitama pildil kujutatud õunapuud.

„Was ist das?“ Vaja vastata kõhklematult ja
puhtalt „Das ist der Apfelbaum“. Küsib aga Ivan
Ivanovič: „Kus asuvad Suure Sunda saared?“ Siis
vaja minna kaardi ette ja näidata — „Siin, härra
Ivan Ivanovič“.

Kui aga Ivan Ivanovič kutsus meid tahvli juure
kaarte joonestama, siis oli see tõeline eksam. Kord
katsuti vene keeles, kord maateaduses. Kõige kole-
dam oli lugu, kui kooliteener tõi õpetajatoast kohale
„tumma“ kaardi. Too oli kõigist kaartidest ohtli-
kem. Too oli mustavärviline ja ta süngel taustal oli
igasuguseid valgeid jooni ja rõngakesi, kuid mitte
ühtegi päälkirja. Säh sulle, otsi säääl, nagu ise hääks

tundja.
Karte tarvitavad eriti teadlased. Geoloog*
näitab kaardil maavarade, väärtuslike maakide leiu-
kohti. Meteoroloog** joonestab kaardile tuulte
suuna. Etnograaf*** tähistab kaardil, kus elavad
mitmesugused hõimud ja rahvad. Ühesõnaga —
kaart on kõigile inimestele vajalik. Kui kellelgi on
kasvõi ainult 50 raamatut riivul, siis on juba enam-
vähem kindel, et vähemalt üks neist sisaldab mõne
kaardi. Või äärmisel juhtumil üheski neist on paa-
rirealine juht kaardist.

kus.
Kus järjekindlalt — kasvab kodanike häälu ja jõe-
sus. Vastavalt sellele kasvab riigi majanduslik jõe-
kaartidele. Plaanikindlalt teostatakse neid kavat-
tundjad märgivad nende asukohti leppemärkidega
tehaste, traktorijaamade, asunduste kavad. Asja-
valmiavad tulevaste liiklemisteede, elektrijaamade,

III

KAART LIIVAST JA PABERKAART

Ligikaudu 100 a. tagasi saabus keegi reisija Ko-
loraado jõe. Ta ei teadnud, kuidas Koloraado
voolab, ega võinud seda kaardiltki vaadata, sest tol
ajal polnud jõgi veel Ameerika kaardile joonestatud.
Jõe kaldal seisis mõned indiaanlaste vigvamid.*
Reisija lähenes ühele vigvamile. Selle sissekäigu
ees istus vana indiaanlane ja lõikas peeni kepikesi
noolte tarvis. Reisija küsis temalt: „Kuidas voo-
lab Koloraado?“ Indiaanlane tasandas peopesaga
liiva, mis kattis vigvami-esist, ja joonestas noole-
otsaga pika lookleva joone. Selle külgedelt tõmbas
ta peenikesi harusid. See indiaanlane ei teadnud
maateadusest mitte kui midagi ja ta ei aimanud, et
niisugune teadus on üldse võimalik. Kuid kaarti
oskas ta joonestada ja teadis, milleks see kõlvuline.

Ent liivast kaart pole püsiv. Tuul puhub kor-
raks pääle — ja polegi kaarti enam. Igakord peab
teda uuesti joonistama, ja sellise kaardi kaasaskand-
mine reisul on hoopis võimatu. Seepärast hakkasid
inimesed juba varakult kaarte joonistama puukoorele

* vigvam — indiaanlaste telkhütt.

Reet Leek

ÕHTU

Laskumas külale uduloor,
laulab taas kaasikus lindekoor
laulu, küll kurba veel õhtule,
öö tulekut kuulutes ehale.
Vaikseks jääb päevane töö.

Laskumas öö...

Tõusevad korstnatest suitsused
vinad,
kaovad kaugele raskeimad uimad
heljuvad udustes kõrgustes
õhumere sinistes radades.
Laskumas maale udujoad,
Vaikivad raad...

E. Andok, 13 a.
Kodila Hagudi

P.

KANAPESA OTSIMAS

„Meie kanad peidavad pesad ära ja munevad ei tea kuhu!“ kurtis ema. Otsustasin emale abiks olla.

Eriti edev pesade peitmises oli must kana. Mõtlesin — kuidas saaksin kana hästi jälgida. Tuli hää möte — seon kanale paela jalgu. Pistisin lõngakera tasku; tõin aidast teri ja puistasin nad maha.

Linda Reeve Viru-Kabala

TOREDAD PÄEVAD VOKAL

Meid oli neli, ja oli ka neljapäev, kui alustasime rongisõitu Vokka — kodutütarde õppepäevadele.

Vagunis sain õnneks koha akna lähedale, seetõttu nägingi möödudes kodu ja juba valkjastõmbuvat rukkipoõldu. „Vaata, aga et sa ära ei upul!“ ütles ema, kui lahkusin kodunt. Kõik see meenus nüüd mulle, kuigi keegi kõrval jutustas nii huvitavalt oma vastlakoondusest.

Igas jaamas tuli päale tüdrukuid seljakottide ja kohvritega.

Pärast sõitu, paaritunnise marssimise järel, olimegi Voka koolimajas. Meid oli üle saja. Pesime Voka kivises rannavees ja siis — lõunale. Küll maitses supp piima ja pudrugal! Heisati lipp hümniga saatel ja meie ringkonnavanem avas õppepäevad. Algab töö.

Õhtul uni ei tule just ruttu. Aknad on avatud ja kostab teisest majapoolt laulu ja kuskil kaugel haugub koer. Puud akende all moodustavad veidraid kujutusi. Need sarnle-

L. Kanad tulid teri sööma. Mina krapasasin mustal kanal kohe sabast kinni ja sidusin paelaotsa teise jala külge; siis lasksin kana jälle lahti. Küll kaagutas heleda häälega, kuid viimaks siiski rahunes. Hakkas paela järgi vedades lauda poole minema. Mina teenerlikult talle järgi, nõoriots peos. Kana ronib redelist üles — mina järgi, lendab siis heinakihi otsa, — mina jään alla valvama, kuid nõoriotsa ma siiski lahti ei lasknud.

Äkki ehmus kana millegi üle ja lendas kaagutades üle mu päa lakast alla. Aga oh õnnetust! Jalus olev nõör jäi kuhugi konksu taha kinni ja kana jäi hirmsasti kisades rippuma. Ei aidanud muud, kui lõikasin nõöri konksu kohalt katki. Vabanedes pistis kana kisades plagama.

Mina otsustasin pesi edasi otsida. Roomasin mööda ulualust edasi, kuni tundsin ettesirutatud käe all midagi pehmet... karvast! Kanamunad nad igatahes ei olnud. Haarasin „karvase“ kraest kinni ja tirisin päevavalgele. Arvake nüüd, mis oli selle pehme ja karvase nimi! — Kasipoe.

vad väikesena kuulnud tegelasile muinasjutust.

Trrr! Ülestõusmine. Oi, kuidas on sel hommikul sadanud. Võimlemärjal murul ja siis ruttu rannale. Tagasi tulnud, peame tegema toa korda. Olevat tubade korra võistlus!

Voodid peame tegema siledaks „nagu laud“. Ka kingad riidevarna all paneme ilusasti ritta; ja toa keskel on kohvrid kahes hanereas.

Päale lõunat on puhkus. Puhkus? Ei, pigem

lõbus kompveki- ja sõstrasõda, kuigi peame olema hiirvaiksed ja lamama. Aga kuidas sa ikka lamad, kui teine sind kõdistab? Uks käib. „Äike lööb sisse“ — toavanema näol. Silmapilkselt on vaikus. Püstitiseisjad laskuvad ruttu asemele — juhtub, et tekib külakuhi ja vastu tuleb võtta noomitust.

Vile.

Nüüd tuleb jälgimismäng!

Meid juhivad meie õppepäevade

Järg lk. 8

S. Baumann, 17 a.
Tallinn

L.

SÜGISEHOMMIKUL

Päikeseserv kerkib kui tuhmunud
täiskuu

metsade tagant,
kullatab puulatvu irevilsuu,
välju, mis magand.

Näe, juba külvab ta punakat valgust
porisel teel!

Hingan taas sügist. Leht pärnade
salgust

langeb mu eel.

Lagendik — tormide, sadude tanner
üksik ja morn.

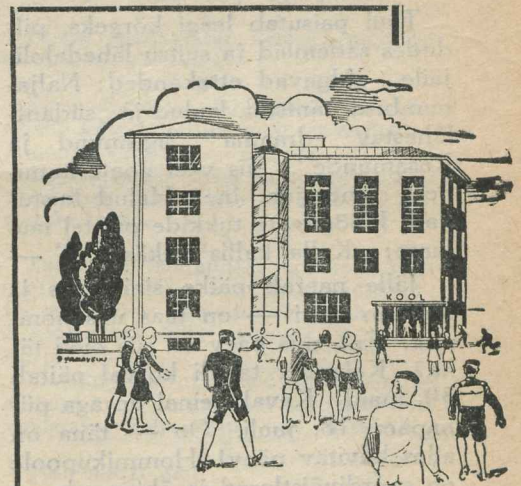
Hallisse mattumas tervena manner,
udusse torn.

Tuhmilt all pilvede sihitult viivad
eemale teed,

verevalt päikene randa ja liiva
riivab, joob veed.

Rusuvalt, suruvalt, kuidagi kangelt
sügispäev saabub.

Ootan, et liuelda alla võiks hangelt,
räitsak et maabub.

ÕPPETOOKS

E
R
Aajakohaseid
õppetarbeidETK koolivihikud ja joonis-
tusblokid

ETK vesivärvid „Vikerkaar“

ETK tindid

ETK portfellid ja kooli-
ranitsad

NÕUDKE ETK KOOLITARBEID

Toredad päevad... Algus lk. 7.

üldjuht. Paneme tähiseid, küll käbidest, kividest, lehist ja puuoksidist. Isegi ühe suure puu seame noolena. Metsas on mustikaid ja lillakaid. Sööme neid. „Ärge aga suid mustaks tehke!“ hoiatab juht. Olles pannud juba nelikümmend märki, jääme ootama jälgijaid — I salga tüdrukuid. Oleme üle maantee metsas. Maantee kaldal on kiri — muidugi peidetud — „hüüdke hurraa“ — morses. Tükk aega saame oodata, enne kui kostab hääli ja siis „hurraa!“ Vastame samaga.

Nemad on leidnud üle kuuekümmend märki! Huvitav.

Õhtusöögi järgi langetatakse lipp ja siis on suurloke Veskijärve saarel. Saart ümbritseb ahtakeseks jäänud jõgi. Mändide alune on vaikne ja kaugelt kostab õige tasast merekohinat.

Süüdatakse halud... Laulame:

Loida, loida lökgetuleke,
loida kõrgele.
Puhu tasa,
puhu tuuleke. Jne.

Tuul paisutab leegi kõrgeks, pildudes sädemeid ja suitsu lähedalolijatele. Algavad ettekanded: Naljanumbrid, tantsud, laulud ja „südanlõhestav“ draama „Sigismund ja Rosamunde“. Siis veel noateritamine... jne. jne. jne. Halud kustuvad. Hõõgivate tukkide paistel laulame: „Kalla kallid isakäsi...“

Jälle naerab päike siniaevas ja kohiseb meri — on taas uus hommik. Ent, mis päev on siis õieti täna? Kalender tahvli kõrval näitab 30. maid! Kaval, seinal on aga pühapäev 18. juuli. Oo — täna on alles huvitav päev! Hommikupoole on spordivõistlused ja õhtupoole — matk Oru lossil! (Järgneb.)

HÄÄ FOTO
ON PARIM MÄLESTIS

Väike-aparaate

suurimas valikus

- VARSITY Kr. 2.75
- UNIVEX " 3.75
- SIDA " 4.75
(aeg ja mom.)

FILMID:

AGFA SELO
GEVAERT VOIGTLÄNDER
MIMOSA ● ● ●

Igasuguseid kemikaale ja pildistamise juures vajalikke abinõusid suurimas valikus

FOTOÄRI

ERNST FELDT

Vanaturg 6, Tallinn.

KOOLIDELE

*JOHANN FABER

DESSIN

Haamritemärgiga

„Õpilastele“
tellijaile on
varuks hulk
väärtsulikke
preemiaid

Pliatsivabrik A.-S. JOHANN FABER

Praegu huvitav lugeda, eks?

Katsuge arvata, mis aastal järgmine katkend võiks olla kirjutatud:

„Aga kõige tähtsamaks tõutab Edisoni kõige uuem ülesleidus saada, s. o. kunstlikult sünnitatud elektritule valgustamise nõuaks pruukimine. Edison tahab oma ülesleiduse läbi võimalikuks teha, et elektrisäde soovitud suuruses võib sünnitatud ja vask traatide mööda igale poole saadetud saada, kus valgust tarvis on, just nagu nüüd suuremates linnades gaasiga tehakse. Aga Edisoni tuli peab viis korda heledam ja päle selle viis kord odavam olema. Väikese sõrme rõhumine peab jõudma tuld süüdata ja kustutada. Kus siia maale iial gaasituld, olgu kas uulitsate valgustamiseks, vabrikutes, töötubades, elumajades jne. tarvitati, peab edaspidi elekter põlema. Tõeste, see mõte on otsatu suur ja niisugune leidus saaks ilmatu suurt kasu tooma. Aga nimelt sellepärast kahtlevad mitmed õpetatud mehed Edisoni leiduse kohta ja arvavad tema tuld viis korda kallim saavat, kui gaasi tuli on. Siiski, Edison

ei hooli sellest, vaid ütleb aga, nemad saavad kõik nägema, et lugu nii on, nagu tema ütleb.“

See katkend on võetud P. Undritz'i raamatust „Mõistlik jutustaja“, mis kirjutatud on 1879. aastal, kui Edison oli 32 aastat vana, olles leiutanud m. s. juba fonografi. See oli aeg, mil „telefonil“ võib inimene mitme versta taga tõine toisega päris häälel juttu ajada; fonograhv võib iga räägitud sõna või laulu aastate kaupa üleval hoida, nii et pärast inimese surma veel tema häält ja kõnet võib kuulda.“ Tunti ka fotograafiat (aga kuidas oli lugu lennukiga, raadioga, helifilmiga?).

Muuseas: „Maailma suureks imekspanemiseks, ei saanud Edisoni fonograhv Pariisi maailmanäituse pääl 1878 ühtegi kiitusekirja ega auhinda. Auhinna andjad ütlesid seda ülesleidust tühja mänguriista olevat.“ (Fonograafi arendas grammofooniks E. Berliner 1887. aastal ja mõtelge sellele, kui tähtsat osa täidavad heliplaadid praegu näit. raadioeeskavades — reportaažid j. m.!)

Katkendite kirjaviis on muutmata. — Üks verst on 1066 m.

A. P.

SPORT

SKN

POISTE SPORDIMÄRGI MÄÄRUSED

§ 1.

Eesti Spordi Keskliidu Noorte organisatsiooni (SKN) spordimärgi otstarve on äratada poistes huvi spordi vastu.

§ 2.

Poiste spordimärk on kolmejärguline: I, II ja III järk.

§ 3.

Märgi võib saada iga poiss kuni kahekümne aastani (kaasaarvatud), kes sooritab vastava märgi katsed üheaastase vaheajaga eelmiste katsete sooritamisest. Poiss võib sooritada järgmist järku enne üheaastast vaheaega ainult oma kooliõpetaja või kasvataja (noortejuhi) kirjalikul loal. (Sellest tuleb teha vastav märkus poisi nime kohta saavutuslehel märkuste all.)

Teise järgu katseid on lubatud sooritada 14 a. ja esimese järgu katseid 16 aastast alates. Spordimärgi katseid võib sooritada 1. jaanuarist kuni 1. oktoobrini.

§ 4.

Märgi võivad saada ainult need alg-, kutse- ja koolide õpilased, kelle koolitunnistusel käitumise eest on väga hea hinnang ja kelle edasijõudmine koolis ei jäta soovida, kui ka teised poisid väljastpoolt kooli, kes oma kasvatajate teadete järgi on käitunud väga hästi.

§ 5.

Poiste spordimärgi katsed toimuvad märgikatse võistlustel.

§ 6.

Katsevõistluste järelevalvet seltsides toimib seltsi juhataste poolt määratud asjatundja, koolide — õpetaja.

Järelevalvajale määratakse asjatundja abi katsete juures, kus järelevalvaja üksi ei tule toime.

§ 7.

Tulemused märgitakse erilistele SKN poolt väljatöötatud saavutuslehtedele (I-, II- ja III-järgu saavutuslehti võib saada 2 senti tükk SKN büroost Tallinnas, Harju 48—6).

Täidetud saavutuslehed ühes märkide hinnaga tuleb saata SKN bürosse, kust saadetakse välja vastav arv märke.

§ 8.

Tasu märgi eest:

I järgu märk . . . Kr. 0.35.

II „ „ . . . „ 0.25.

III „ „ . . . „ 0.20.

§ 9.

Poiste spordimärk ei ole edasiantav.

§ 10.

Kadunud märgi asemele võib asjamine lunastada uue märgi, esitades vastava tunnistuse katsete sooritamise kohta ja tasudes märgi kahekordse hinna.

ESIMESELE EESTLASEST

olümpia medalimehele, Martin Kleini annetati Eesti Raskejõustiku liidu poolt kuld eri-rinnamärk.

ESIMESEKS NAISEKS

maailmas, kes ületas kaugushüppes 6 meetri piiri, on poolatar Stanislava Walasieviezowna (tagajärg 6.02,5).

LÖBUSOID LUGUSID POKSIRINGIST

Kohtunik lööb ise võistleja ko-i

Üks kummalisemaid lugusid, mis poksiringis kunagi ette tulnud, sündis matšil aastal 1934 Ameerikas kuulsa Hetterningtoni ja ühe neegri vahel, keda hüüti „Pada Tuusaks“. Matši vilistas Jonny Kauff, kes muide omal ajal oli kuulus kergekaalu poksija.

Matši vältel neeger vahetpidamata rikkus võistlusmäärusi, sooritades keelatud lööke. Ta sai selle eest mitu märkust. Viiendal ringil tegi kohtunik talle jälle märkuse, tahtes neegrit koguni kõrvaldada võistlustelt. Sellele vastas neeger ootamatu kalaletungiga kohtunikule, külvates viimase üle löökide rahega. Kuid Kauff sukeldus ja vastas samase löökide rahega, ajas neegri nurka ja lõi ta kõigi reeglite kohaselt k. o. Pärast seda luges ta rahulikult kümneni ja tõstis siis üles Hetterningtoni käe, kuulutades viimase võitjaks.

Ajal, mil ringikohtunik nuhtles neegrit, juhtus aga teinegi sündmus ringi teises otsas. Päältvaatajate riidades viibis endine meisterpoksija

neeger Young Tompson, kes nähes, et tema tõukaaslane armetult läbi peksetakse, kargas kutsumata külalisenäringi, ilmse kavatsusega sõbrala appi karata. Teda võttis vastu aga Hetternington, kes võimsa paremsirgiga saatis ka teise neegri k. o.

Päältvaatajad muidugi jäid rahule „lisaeeskavaga“. Mitte alati ei nähta ühe matši asemel kahte.

Ega's mina midagi, see oli tema . . .

Huvituseta pole ka see matš, mis peeti Venemaa esivõistlustel paar aastat tagasi. Üks poksijaist oli vastase löönud knock-outi. Ringikohtunik hüüdis lööjale määruste vastavalt „nurka“ kui korraga maaslamav mees kähku püsti kargas ja imekiirelt ringi kaugemasse nurka tormas. Päältvaatajates tekkis ülilõbus meeleolu. Kõige huvitavam selle juures oli aga, et knock-oudis olnud vastane ei tahtnud üldse tunnustada, et ta põrandal oli käinud, vaid vaidles vastu, et põrandal olnud koguni tema vastane. Mees oli saanud niivõrd tugeva löögi, et see ta mõistuse tükkis ajaks segi ajas. „P. K.“

Ringi ümber spordi

EESTI VÕITIS

järjekordse SELL'i olümpiaadi, saavutades 195 punkti. 2. Läti 121 p. 3. Leedu 90 p. ja 4. Soome 61 punkti. Üldse 22-st võimalikust esikohast saavutas Eesti 16. Paremaid tagajärgi:

Kõrgushüppes eestlane Kuuse ületas 1.90 ja kolmikhüppes meie Raska saavutas 14.33. 3 000 m jooksu võitis soomlane Lehtonen ajaga 9.00.0. 2. Prööm (E.) 9.00.9.

Soome meeskond oli esindatud ainult viie võistlejaga.

TÕUSVAID TAHTI KOOLINOOR- SOOS.

Koolinoorsoo kergetõustiku võistlustel Tallinnas saavutati hiilgavaid tagajärgi. Gustav-Adolfi Keskkooli 15-a. õpilane Kleis saavutas C kl. kaugushüppes 6.38, mis on ühtlasi parimaks tagajärjeks kõikide klasside kohta. 60 m. jooksis ta ajaga 7.1!

Pildil spinterite start Saksamaal, kõigil võimas ning üheaegne lähtepingutus!
(„Rsb.“)

Kõrgushüppes Hallika ja Pilliroo ületasid 1.78 m.

TARTUS

hüppasid koolinoorte võistlusil 4 noort üle 6 m. Võitis Uustal (Õhtug.) — 6.32. Kõrgush. võitis Veskila — 1.75, 2. Muikmaa (mõl. Õhtug.) 1.70.

EESTI POKSIMEESKOND

Saksa turneel võitis Berliin-Stettini koondise 9:7 ja Stralsundis 13:3.

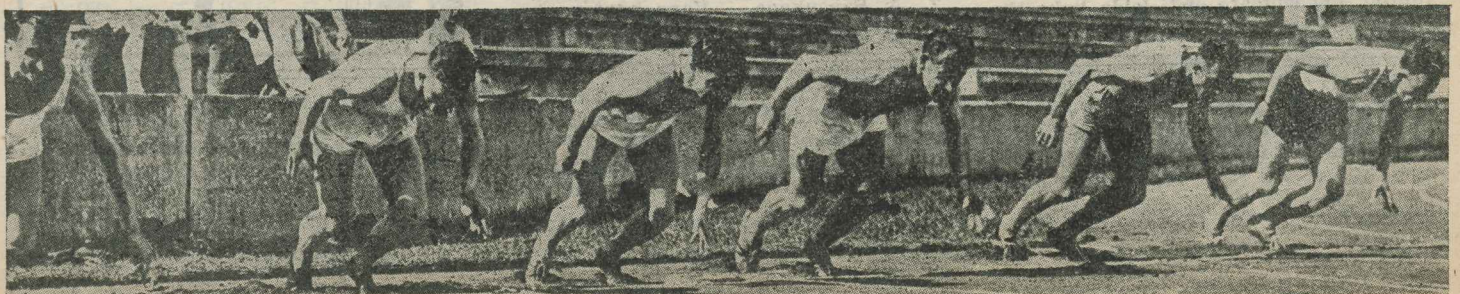
AJALOOLINE SÜNDMUS TARTUS

Akadeemilise Spordiklubi õhtumiitingul ületasid kolm meest odas 70 m piirjoone.

1. Nikkanen 72.02; 2. Sule 71.59; 3. Issak 70.56. Esmakordselt ületasid kolm meest selle joone Berliini olümpiaadil. Tartus toimus see nüüd teiskordsena maailmas.

A. LUHAAÄRELE

saabus võistluskutse Saksast Leipzigi peetavale rahvusvahelisele tõsteturniirile. A. Luhaääre vastaseiks oleksid sakslased J. Manger (parim saavutus 425 kg) ja J. Schattner (405 kg).

Ed. Lepik
Saadjärvel**4. Võtmemõistus**

(5 punkti.)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36
37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48
49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72
73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84

I 5 15 33 3 7 — 1 19 22 9 44 51 50 12 11 — 39 61 10 36 63 38 55 77

II 18 41 75 58 57 65 82 57 17 82 8 21 57 58 — 80 81 44 44 67 42 — 16 19 19 25

III 83 13 44 33 78 7 68 — 42 31 4 73 40 72 43 39 — 6 53 3 79 33 48 3 47

IV 66 14 54 3 61 20 30 33 15 61 15 33 20 63 63 56 42 20 63 — 70 2 26 27 6 19

V 60 32 68 68 34 44 77 50 29 36 — 64 37 49 23 19 — 1 56 70 56 48 64 7

1.—15. A. H. Tammsaare teos, 16.—24. H. Raudsepa komöödia, 25.—28. ülikooli rektor, 29.—35. Ameerika eestlaste ajakiri, 36.—43. Tallinna gümnaasium, 44.—46. eesti maadlusekuulsus, 47.—51. kihelkond Järvamaal, 52.—59. nunnaklooster P.-Eestis, 60.—65. mõis „Mahtra sõjast“, 66.—71. tänav Tartus, 72.—76. eesti näitleja, 77.—79. kanton Šveitsis, 80.—84. kuulus maalikunstnik minevikust.

I eesti kirjanik, jaam laiarööpmelisel, kihelkond Sakalas;

II populaarne eesti riigimees, surnud eesti autokuningas, eesti keelemees;

III kino Tartus, eesti parim tragöödia, esimene eestlasest-langenu Mahtra mässul;

IV teos eesti poliitikust, alev Võrumaal;

V küla L.-Tartumaal, suvituskoht Tartumaal, tartlasest-maailmameister laskmises.

Armand Kopelmann, 14 a.
Paldiski**5. NIMEKAARTE**
(3 punkti)

K. LAUR

ENE PAINRE

6. NIMEKAART
(2 punkti)

T. HAAVMETS

Mis on ülaltoodud nimedega isikute elukutsed?

Märkus: need ülesanded on lahendatud, kui suudate õieti leida kaks elukutset.

„ÕPILASLEHE“ NR. 30 ÕIGESTI-LAHENDAJAD:

V. Arold, A. Kopelmann, O. Kallasmaa, E. Veem, A. Paul, Filatelist, U. Adler, A. Kivirähk, J. Liiv, A. Raavel, P. Miilmaa, A. Pääsukene (2), L. Sarapik, Virupoeg.

TÄNASSED AUHINNAD

1. M. Sillaots — A. H. Tammsaare' loomine
2. Aastak „Opilaslehte“
3. A. Oengo — Loomi talitamas

NEIL VEDAS!

1. E. Veem — Nahksuka jutud
2. A. Pääsukene — Vana kapten
3. H. Adler — Esimene kiri

AITA NAERDAA. Salum, 13 a.
Misso.

N.

KEVADISED MUSTIKAD.

Ruudi ja Kusti on vennad. Uhel varakevadisel päeval on nad karjas. Ruudil oli metsa asja, säält saabudes ütleb ta vennale:

„Tead Kusti, nägin mustikaid.“

„Miks sa neid siis ei söönud?“ küsib Kusti.

„Ei tahtnud oma esimest leidu kohe õgima hakata.“

„Ah, sa ei näinudki,“ ütleb Kusti laia käeliigutust tehes.

„Miks mitte; tahad toon sulle ka?“

„Mine,“ ütleb Kusti mõeldes, et vend jääb pigisse.

Ruudi seab kohe sammud lähedalolevasse metsa, kus mustikavarte keskele maha istub. Aeg möödub. Kusti muutub rahutuks ja hüüab:

„Uu-u Ruudi, kus su kevadised mustikad?“

„Ma ootan kuni nad kasvavad,“ vastab küsitu.

Must Albatross

N.

Ahja

Ajalehed

Teine kaupmees teisele: „Räägitakse, et tulevikus raadio asendab ajalehed, aga kuhu peame siis küll oma kaubad pakkima.“
— „Noh, siis pakime raadiokastidesse.“

LOODUSLUGU

„Mis on tuul?“ küsib õpetaja minult. Ma pole aga tuulest kodus õppinud; midagi pidin aga vastama. „Tuul on õhk, kellel hirmus kiire,“ ütlesin mina hää õnne pääle, võib-olla on õige ka. Aga kahjuks said need sõnad teistele naeruks. Lool oli muidugi kurb lõpp.

VÕILEIB

Ema: „Jüts, mis'sa nutad?“

Jüts: „Paul viskas mu võileiva vette.“

Ema: „Meelega?“

Jüts: „Ei, vorstiga!“

RUttAME

„ÕPILASLEHE“

uue aastakäigu

TELLIMISEGA

Toimetuse ja talituse: Tartus, Võidu 10. Õ/k. „Koolivara“, telef. 8-29. Tallinna abitalitus: „Kooli-Kooperatiiv“ S.-Karja 19, telef. 456-32. Posti jooksev arve nr. 2188. Vastutav toimetaja: M. Nurmik. Tegevtoimetaja ja talitusjuht: E. Tõnismäe. Väljaandja: Tartumaa Õpetajate Liit. „Opilasleht“ ilmub üks kord nädalas. Tellimishind postiga: aastakäik (30 nr.) — kr. 1.50; poolaastakäik (15 nr.) — kr. 0.75; (10 nr.) — kr. 0.50; (5 nr.) — kr. 0.25. Aadressimuutmine 15 s. Kuulutuse hind: lehe ees 15 s. mm, mujal 5 s. mm. Trükkkoda J. Mällo, Rüütli 4, Tartus, 1937.

Opilaslehe

kupong nr.

2